

Hadi Gözünü Kaydırmayacaksan Gel

— sidika-emek · 27 Ağustos 2009

Vefasız bir gülü sevse de bülbül

Bin yemin etse de aşkına dair ne kadar inandırıcı olur?

Baktım yine o gözlerine. Sanki tek, tek bakıyorlardı bana. Neden beraber değillerdi anlamadım. Biri bende iken biri başka yerdeydi.

Neden ben diye düşündüm birden. Kendimi kurban gördüm gözlerine. Baktım ki yalan var gözlerde. İstemedenden de olsa kaçıyordu ara sıra. İyice baktım ki okuyabileyim seni.

Ben falcı değilim dedim kendi kendime.

Ben neyim?

Ben niye bekliyorum bu gözlerin yolunu?

Niye o gözler beni aramıyor?

Aramıyordu. Arayamıyordu. Geri adım attım. Bırak yakasını gözlerin dedim. Bırakıverdim gitti. Eminim o kaybetti. Bir gün beni çok arayacaktı.

Düşündüm sessizce. Hata bendemi diye vurdum kafamı taşlara. Kafamı iki elimin arasına alıp gündüzleri gecelere ekledim. Kül tablasını boşaltmaya fırsatım olmadı. Senin için yazıp, yazıp olmadı baştan diye attığım kâğıtlar odamın köşesini doldurdu. Önce eksiklerimi veya eksik yanlarımı geçirdim kafamdan.

Bulamadım hiçbir şey. Tek eksik olan sendin.

Sonra seni düşündüm yine. Ta baştan sona hem de. Baktım ki bir şey yok kayda dair. Ya benim beklentim çok ya da onun eksik yanı var dedim kendi kendime. Peki, neden kaçıyordu gözlerin. Var bir şey sen de benim bilmediğim.

Üstüne gitmeyeceğim diye söz verdim kendime. Kaçan kovalanır misali kıymete bindirecektin kendini. Biliyordum bir gün döneceğini. Umudum vardı hiç yitmeyen.

Yattım kulağımın üstüne.

Kalbime bir kilit vurdum sen gelene kadar kimseye vermeyeyim diye.

Gözlerime mim çektim başkasına bakmasını diye.

Ellerim desen körebe oynar gibiydi gözler olmayınca. Birilerini tutuyordu ama kim olduğunu göremediği için hiçbir şey hissetmedi... Hissedemedi inan...

Düşündüm kendimle mücadele ederken.

Senin yolunu dört gözle beklerken geçmişimizi hatırladım. Hâlbuki neler, neler hayal etmiştik. Boy, boy çocuklarımız olacak çok mutlu olacaktık. Mutlu yüz ailesi olsun adımız derdik. Yıkamayacaktı bizim mutluluğumuzu hiçbir şey. Kovalamayacaktık evimizin üstünde öten kargayı uğursuzluk getirecek diye.

Ezan vakti uluyan köpeğimizi susturmaya çalışmayacaktık başımıza bir şey gelmesin diye. Sürekli öten horoz sesleri ürkütmecekti bizi. İçimizi hiçbir şey acıtamayacaktı. Olumsuzluk yoktu bizim hayatımızda. Her olumsuz olayı olumluya çevirecektik kendi politikamızla. Fazla ümitliydik hayattan.

Hep kendimizle ilgiliydi kurduğumuz hayaller. Ne oldu bize?

Ah bir başarabilseydik
Ah bir gerçek olsaydı rüyalarımız
Ah bir bakabilseydin gözlerini kaçırmadan
Ah bir beraber olsaydık kem gözlere inat
Ah bir evlenebilseydik de boy, boy çocuklarımız olsaydı. Kim tutardı bizi.
Hâlbuki ne hayaller kurardım yuvamla ilgili. "Hani dişi kuş yapar derler ya yuvayı"onun misali ağzımla
çöp getirip yapacaktım yuvamızı. Besleyecektim ağzını açan yavrularımı.
Hani anlatmıştım ya sana tavukların bile civcivlerini çıkarışını.
Bir civcivin yumurtadan çıkışı gelmişti aklıma. Herhangi bir yere vurarak kırdığımız yumurtanın üzerinde
tavuk yirmi bir gün yatıyor yumurta kendinden kırılıyor ve civciv çıkıyordu. Bir tavuğu taksanız bile
durmazdı yerinde. Bağırırdı gak, gak diye. Ama yumurtanın üzerinden istesenez bile kaldıramıyordunuz.
Adeta direniyordu insana. Vuruyordu ibiğini canı yanmasa da. Bekliyordu kısa bir süre olsa bile
yavrularını çıkarmak için. İlk yavrusunun çıkışında bütün yavruları çıkmış gibi ses çıkarıyordu dik, dik
diye. Anasının kanatlarının altından sarı başlı civcivler kafalarını çıkartıyorlardı yumurtalar kırıldıkça.
Artık kimse yaklaşmazdı tavuğun yanına. Dokunulmazlığı vardı küçük yavruların. Anaydı koruyordu
yavrularını canı pahasına tavuk bile. Ben de koruyacağım demiştim kendi kendime. Bak kaldı
düşüncelerde.
Bize ne oldu aşkım?
Kim bozdu rüyalarımızı.
Kim girdi aramıza sessizce.
Gel, lütfen kendine gel! Lütfen beni çok bekletme... Bak seni seven bir insan var karşında. Gözlerinden
gözlerini kaydırmayacak biri. Hem de coşkulu yüreğiyle bakabilecek biri. Seninle yaşayabilecek bu
dünyayı. Sensiz hiçbir anlamı olmayan bu hayattan gitmek isteyen biri...
Boşluktaım.
İpte asılmış idam mahkûmu gibi ayağımın altındaki sandalyeye vurmam an meselesi.
Gellllll
Yine eskisi gibi gözünü kaydırmadan bakacaksan gel.
Yine seveceksen gel.
Yine gülebileceksen gel.
Yine elimden sıkı, sıkı tutup bırakmayacaksan eğer gel.
Gel ki gör bıraktığın eserini.
Gel gör ama pişman olma sakın.
Gel belli mi olur darağacındaki ipim çözülür.
Allah'ım nelere kadir baksana. Nasıl bir yumurtadan civciv çıkarıyor. Küçük bir karıncanın yaşadığı
evreleri düşün. Mücadelesini düşün. Allah'ım bize akıl vermiş. İmkânlar vermiş. En azından
konuşabiliyoruz. Birbirimize bakabiliyoruz. Hissedebiliyoruz. Sağlığımız yerinde. Her şeye rağmen
gülümseyebiliyoruz hayata. Daha ne isteyelim.
Kıymetini bilelim.
Hadi gözünü kaydırmayacaksan gel...!

Anı defterimden..